

Arrest

**nr. 77 103 van 13 maart 2012
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 29 december 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 november 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 8 februari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van eerste verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat P. VANCRAEYNEST, die tevens tweede verzoekende partij vertegenwoordigt, en van attaché D. HANOULLE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen volgens hun verklaringen op 11 september 2010 het Rijk binnen en dienden op 4 oktober 2010 een asielaanvraag in. Op 28 november 2011 werden de beslissingen tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissingen.

1.2. De bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen zou u over de Pakistaanse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Karachi (Pakistan). U zou na uw huwelijk dd. 5 december 2009 als freelance journalist gewerkt hebben voor het tijdschrift 'Istehkam-e-Pakistan'. U zou reportages over de taliban en religieus extremisme gemaakt hebben. Op 27 augustus 2010 zou u samen met uw fotograaf S. A. Z. (...) een afspraak gehad hebben met een contactpersoon (een ex-taliban lid) in een theehuis. Er zouden echter vier verdachte personen met baarden aanwezig geweest zijn. Uw contactpersoon zou weg gevlucht zijn. U en uw fotograaf zouden eveneens gevlucht zijn. Jullie zouden tegen een witte Suzuki gereden hebben. De vier personen van uit het theehuis zouden uit de witte Suzuki gesprongen zijn. Ze zouden uw fotograaf vermoord hebben en u ontvoerd hebben. Volgens u zou het de taliban geweest zijn. Ze zouden losgeld gevraagd hebben en namen telefonisch contact op met uw broer. Uw broer zou met de hulp van uw schoonbroer 1 miljoen roepies betaald hebben. Na twee dagen zou u vrijgekomen zijn. U zou gewond geweest zijn en twee dagen in het ziekenhuis verbleven hebben. Vervolgens zou u op 31 augustus 2010 tot 2 september 2010 samen met uw echtgenote (M. S. O.V. nummer 6.697.907) in Multan (provincie Punjab) verbleven hebben. U keerde op 2 september 2010 terug naar Karachi om vanuit Karachi Pakistan te verlaten. U zou Pakistan verlaten hebben samen met uw echtgenote (M. S. (...) O.V. nummer 6.697.907) op 2 september 2010. Via Karachi en Dubai reisden jullie per vliegtuig naar Oekraïne. Van Oekraïne reisden jullie per schip en vrachtwagen naar België. U kwam in België aan op 11 september 2010. U diende in België op 4 oktober 2010 een asielaanvraag in.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: uw huwelijksakte (kopie), uw perskaart (origineel), negen foto's aangaande uw ontvoering en uw vermoorde fotograaf (originelen), een politierapport met vertaling (gecertificeerde kopie), een First Information Report ("FIR") aangaande uw fotograaf met vertaling (gecertificeerde kopie), een medisch rapport uit Pakistan (origineel), een krantenartikel dd. 24 september 2010 (internetartikel), een krantenartikel dd.30 augustus 2010 (origineel), enveloppen (originelen) en medische documenten uit België aangaande uw echtgenote (originelen).

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken, en dit omwille van volgende redenen.

In eerste instantie dient het CGVS vast te stellen dat u geen enkel document kon voorleggen dat uw identiteit en nationaliteit zou kunnen staven. Hierdoor kunt u niet aantonen dat het om uw persoon gaat in de voorgelegde documenten.

Verder verklaarde u een vrees te kennen voor de taliban omdat u als freelance journalist reportages maakte over de taliban en religieus extremisme. Hierbij dient opgemerkt te worden dat u niet precies kon aangeven wanneer u startte met uw werk als journalist (zie gehoorverslag CGVS p.5). U verklaarde dat er nog geen enkel artikel van u werd gepubliceerd met betrekking tot de taliban (zie gehoorverslag CGVS p.8). Er zouden enkel artikels van u gepubliceerd zijn over inflatie en de algemene toestand (zie gehoorverslag CGVS p.8). U legde ook geen artikels voor die u zou geschreven hebben. Het is merkwaardig dat u niet de volledige naam van uw hoofdredacteur kan geven van het tijdschrift waar u voor werkte (zie gehoorverslag CGVS p.6). U stelde eerst dat hij E. (...) noemt. Vervolgens zou het volgens u waarschijnlijk E. M. (...) zijn (zie gehoorverslag CGVS p.6). U kon ook geen voorbeelden geven van verboden kranten of tv-zenders in Pakistan (zie gehoorverslag CGVS p.7). U legde uw perskaart voor (zie document 2, groene map). Uw perskaart bevat nota bene verschillende zware spellingsfouten ("Repoter" i.p.v. "Reporter", "Giveing" i.p.v. "Giving", "Is involve" i.p.v. "Is involved", "Magzine" i.p.v. "Magazine"), hetgeen het geloof in de echtheid van dit document sterk ondermijnt (zie document 2, groene map). Er kan dan ook weinig geloof worden gehecht aan uw verklaringen dat u omwille van uw beweerde activiteiten als journalist zou ontvoerd zijn door de taliban.

Voorts legde u ter staving van uw beweerde ontvoering door de taliban een politierapport (gecertificeerde kopie), een krantenartikel dd. 24 september 2010 (internetartikel), krantenartikel dd. 30 augustus 2010 (origineel) en foto's (originelen) voor. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen en uw voorgelegd politierapport tegenstrijdig zijn aan de informatie in het krantenartikel dd. 24 september 2010 (zie document 7, groene map). Ten eerste verklaarde u dat uw ontvoering plaatsvond op 27 augustus 2010 (zie gehoorverslag CGVS p.15 en p.16). Dit stemt overeen met uw politierapport (zie document 4, groene map). Volgens het krantenartikel dd. 24 september 2010 vond uw ontvoering echter plaats op 28 augustus 2010 (zie document 7, groene map). Ten tweede stelde u dat de volledige naam van uw fotograaf S. A. Z. was (zie gehoorverslag CGVS p.19). In het krantenartikel dd. 24 september 2010 wordt de naam Ahmed Hussain aangegeven (zie document 7, groene map). Na confrontatie stelde u dat de fotograaf Hussain genoemd werd en op zijn

identiteitskaart A. Z. (...) vermeld staat (zie gehoorverslag CGVS p.20). Dit is echter geen afdoende verklaring aangezien men meer dan waarschijnlijk in een krantenartikel de officiële naam van een persoon aangeeft. Bovendien wordt de naam van de fotograaf in het politierapport eveneens als A. Z. (...) aangegeven (zie document 4, groene map). Wat het krantenartikel dd. 30 augustus 2010 betreft, dient opgemerkt te worden dat enkel uw foto werd afgebeeld en bijvoorbeeld niet de foto van de vermoorde fotograaf (zie gehoorverslag CGVS p.20 en document 8, groene map). Uw naam staat ook niet naast de foto aangegeven, maar wel in het vervolg van het artikel enkele pagina's verder (zie document 8, groene map). Ook is het bevreemdend dat u geen artikel over dit incident, verschenen in het tijdschrift waar u voor werkte, zou kunnen voorleggen. Hierbij dient ook opgemerkt te worden dat u niet kan aantonen dat het om uw persoon gaat in de krantenartikelen dd. 24 september 2010 en 30 augustus 2010, aangezien u uw identiteit niet ontegensprekelijk aannemelijk kunt maken. Wat de foto's betreffen waar u onder schot wordt gehouden door de taliban, is het merkwaardig dat de taliban deze foto's zou genomen hebben en de foto's naar uw woning zou gebracht hebben, temeer daar u eerder verklaarde dat de taliban uw familie enkel telefonisch had gecontacteerd (zie gehoorverslag CGVS p.16, 19). Wat de foto's van de vermoorde fotograaf betreffen, kan u niet aantonen dat het om de beweerde fotograaf S. A. Z. (...) gaat. U legde ook geen overlijdensakte voor van deze persoon. Gezien bovenstaande vaststellingen kan er weinig geloof worden gehecht aan uw verklaringen.

Vervolgens dient nog te worden opgemerkt dat de door u beschreven vluchtroute weinig geloofwaardig overkomt. Ten eerste zou u met een vals paspoort van Karachi naar Oekraïne gereisd hebben (zie gehoorverslag CGVS p.12). Hoewel u de kleur en nationaliteit kon aangeven, kon u verder geen details verstrekken over essentiële elementen zoals de naam, geboortegegevens en visa van het valse paspoort (zie gehoorverslag CGVS p.12). Gezien de huidige strenge en individuele grenscontroles op de internationale luchthavens, is het niet geloofwaardig dat u deze reisweg aflegde zonder op de hoogte te zijn van deze gegevens betreffende uw vals paspoort. Ten tweede zou u met een schip van Oekraïne gereisd hebben (zie gehoorverslag CGVS p.11). U kende helemaal geen details over dit schip (zie gehoorverslag CGVS p.11). Er kan dan ook weinig geloof worden gehecht aan uw beweerde vluchtroute.

Voorts erkent het CGVS dat uw thuisregio, het noordwesten van Pakistan, getroffen is door de openlijke strijd tussen Taliban en de Pakistaanse autoriteiten. Dit conflict is echter zeer regionaal. Uit informatie van het CGVS waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier, blijkt immers dat deze strijd niet overal in Pakistan wordt gevoerd. Om deze lokale problematiek te ontwijken zouden u en uw echtgenote zich dan ook elders in Pakistan kunnen vestigen (zie document 1, blauwe map).

De overige door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in een positieve zin zouden doen ombuigen. Uw huwelijksakte kan aanvaard worden aangezien uw huwelijk hier niet ter discussie staat. Wat de "FIR" aangaande de fotograaf betreft, dient opgemerkt te worden dat de naam van de fotograaf niet in de "FIR" staat. Het gaat hier om een onbekend slachtoffer. Bovendien blijkt uit de "FIR" dat het incident waarbij dit onbekende slachtoffer werd neergeschoten plaatsvond op 28 augustus 2010, terwijl u verklaarde (zie supra) dat dit incident op 27 augustus 2010 plaatsvond. U kan dan ook geen banden tussen u en deze "FIR" aantonen. De medische documenten uit Pakistan hebben een gesolliciteerd karakter, temeer daar er geschreven staat dat u ontvoerd en gemarteld was (zie document 6, groene map). De medische documenten uit België aangaande uw echtgenote kunnen aanvaard worden maar voegen niets wezenlijks toe aan uw asielaanvraag. Hoewel u stelde psychologische problemen te hebben (zie gehoorverslag CGVS p.4), blijkt nergens uit het gehoor dat u niet in staat was om een gehoor op het CGVS te doen. Uit het gehoorverslag blijkt dat u weliswaar moeite had om jaartallen te geven (aangaande vertrekkdatum uit land van herkomst, zie gehoorverslag CGVS p.4), maar uit het verdere verloop van het gehoor blijkt nergens dat u niet in staat was om het gehoor te doen op het CGVS en op de vragen te antwoorden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.3. De bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen zou u over de Pakistaanse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Karachi (Pakistan). Uw echtgenoot (S. M. M. (...) O.V. nummer 6.697.907) zou na jullie huwelijk dd. 5 december 2009 als freelance journalist gewerkt hebben voor het tijdschrift 'Istehkam-e-Pakistan'. Hij zou reportages over de taliban en religieus extremisme gemaakt hebben. Op 27 augustus 2010 zou hij samen met zijn fotograaf S. A. Z. (...) een afspraak gehad hebben met een contactpersoon (een ex-

taliban lid) in een theehuis. Er zouden echter vier verdachte personen met baarden aanwezig geweest zijn. De contactpersoon zou weg gevlucht zijn. Uw echtgenoot en zijn fotograaf zouden eveneens gevlucht zijn. Ze zouden tegen een witte Suzuki gereden hebben. De vier personen van uit het theehuis zouden uit de witte Suzuki gesprongen zijn. Ze zouden de fotograaf vermoord hebben en uw echtgenoot ontvoerd hebben. Volgens uw echtgenoot zou het de taliban geweest zijn. De taliban zouden losgeld gevraagd hebben en namen telefonisch contact op met uw schoonbroer. Uw schoonbroer zou 1 miljoen roepies betaald hebben met de hulp van uw broer. Na twee dagen zou uw echtgenoot vrijgekomen zijn. Hij zou gewond geweest zijn en twee dagen in het ziekenhuis verbleven hebben. Vervolgens zou u op 31 augustus 2010 tot 2 september 2010 samen met uw echtgenoot in Multan (provincie Punjab) verbleven hebben. Jullie keerden op 2 september 2010 terug naar Karachi om vanuit Karachi Pakistan te verlaten. U zou Pakistan verlaten hebben samen met uw echtgenoot op 2 september 2010. Via Karachi en Dubai reisden jullie per vliegtuig naar Oekraïne. Van Oekraïne reisden jullie per schip en vrachtwagen naar België. U kwam in België aan op 11 september 2010. U diende in België op 26 oktober 2010 een asielaanvraag in.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde uw echtgenoot (S. M. M. (...) O.V. nummer 6.697.907) volgende documenten voor: uw huwelijksakte (kopie), de perskaart van uw echtgenoot (origineel), negen foto's aangaande de ontvoering van uw echtgenoot en de moord op de fotograaf (originelen), een politierapport met vertaling (gecertificeerde kopie), een First Information Report ("FIR") aangaande de fotograaf met vertaling (gecertificeerde kopie), een medisch rapport uit Pakistan aangaande uw echtgenoot (origineel), een krantenartikel dd. 24 september 2010 (internetartikel), een krantenartikel dd.30 augustus 2010 (origineel), enveloppen (originelen) en medische documenten uit België aangaande uzelf (originelen).

B. Motivering

Volgens uw verklaring (zie gehoorverslag CGVS p.6) had u zelf geen problemen in Pakistan. U verliet Pakistan door de problemen van uw echtgenoot (S. M. M. (...) O.V. nummer 6.697.907) (zie gehoorverslag CGVS p.6). Gezien er ten aanzien van uw echtgenoot (S. M. M. (...) O.V. nummer 6.697.907) een weigering van de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling werd genomen en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, kan er ook in uw hoofd niet worden gesteld dat u in uw land van herkomst een risico loopt zoals begrepen onder de Conventie van Genève en hebt u ook niet aannemelijk gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

De beslissing in de asielaanvraag van uw echtgenoot (S. M. M. (...) O.V. nummer 6.697.907) luidt als volgt:

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken, en dit omwille van volgende redenen.

In eerste instantie dient het CGVS vast te stellen dat u geen enkel document kon voorleggen dat uw identiteit en nationaliteit zou kunnen staven. Hierdoor kunt u niet aantonen dat het om uw persoon gaat in de voorgelegde documenten.

Verder verklaarde u een vrees te kennen voor de taliban omdat u als freelance journalist reportages maakte over de taliban en religieus extremisme. Hierbij dient opgemerkt te worden dat u niet precies kon aangeven wanneer u startte met uw werk als journalist (zie gehoorverslag CGVS p.5). U verklaarde dat er nog geen enkel artikel van u werd gepubliceerd met betrekking tot de taliban (zie gehoorverslag CGVS p.8). Er zouden enkel artikels van u gepubliceerd zijn over inflatie en de algemene toestand (zie gehoorverslag CGVS p.8). U legde ook geen artikels voor die u zou geschreven hebben. Het is merkwaardig dat u niet de volledige naam van uw hoofdredacteur kan geven van het tijdschrift waar u voor werkte (zie gehoorverslag CGVS p.6). U stelde eerst dat hij E. (...) noemt. Vervolgens zou het volgens u waarschijnlijk E. M. (...) zijn (zie gehoorverslag CGVS p.6). U kon ook geen voorbeelden geven van verboden kranten of tv-zenders in Pakistan (zie gehoorverslag CGVS p.7). U legde uw perskaart voor (zie document 2, groene map). Uw perskaart bevat nota bene verschillende zware spellingsfouten ("Repoter" i.p.v. "Reporter", "Giveing" i.p.v. "Giving", "Is involve" i.p.v. "Is involved", "Magazine" i.p.v. "Magazine"), hetgeen het geloof in de echtheid van dit document sterk ondermijnt (zie document 2, groene map). Er kan dan ook weinig geloof worden gehecht aan uw verklaringen dat u omwille van uw beweerdde activiteiten als journalist zou ontvoerd zijn door de taliban.

Voorts legde u ter staving van uw beweerdde ontvoering door de taliban een politierapport (gecertificeerde kopie), een krantenartikel dd. 24 september 2010 (internetartikel), krantenartikel dd. 30 augustus 2010 (origineel) en foto's (originelen) voor. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen en uw voorgelegd politierapport tegenstrijdig zijn aan de informatie in het krantenartikel dd. 24 september 2010 (zie document 7, groene map). Ten eerste verklaarde u dat uw ontvoering plaatsvond op 27 augustus 2010 (zie gehoorverslag CGVS p.15 en p.16). Dit stemt overeen

met uw politierapport (zie document 4, groene map). Volgens het krantenartikel dd. 24 september 2010 vond uw ontvoering echter plaats op 28 augustus 2010 (zie document 7, groene map). Ten tweede stelde u dat de volledige naam van uw fotograaf S. A. Z. (...) was (zie gehoorverslag CGVS p.19). In het krantenartikel dd. 24 september 2010 wordt de naam Ahmed Hussain aangegeven (zie document 7, groene map). Na confrontatie stelde u dat de fotograaf Hussain genoemd werd en op zijn identiteitskaart A. Z. (...) vermeld staat (zie gehoorverslag CGVS p.20). Dit is echter geen afdoende verklaring aangezien men meer dan waarschijnlijk in een krantenartikel de officiële naam van een persoon aangeeft. Bovendien wordt de naam van de fotograaf in het politierapport eveneens als A. Z. (...) aangegeven (zie document 4, groene map). Wat het krantenartikel dd. 30 augustus 2010 betreft, dient opgemerkt te worden dat enkel uw foto werd afgebeeld en bijvoorbeeld niet de foto van de vermoorde fotograaf (zie gehoorverslag CGVS p.20 en document 8, groene map). Uw naam staat ook niet naast de foto aangegeven, maar wel in het vervolg van het artikel enkele pagina's verder (zie document 8, groene map). Ook is het bevreemdend dat u geen artikel over dit incident, verschenen in het tijdschrift waar u voor werkte, zou kunnen voorleggen. Hierbij dient ook opgemerkt te worden dat u niet kan aantonen dat het om uw persoon gaat in de krantenartikelen dd. 24 september 2010 en 30 augustus 2010, aangezien u uw identiteit niet ontegensprekelijk aannemelijk kunt maken. Wat de foto's betreffen waar u onder schot wordt gehouden door de taliban, is het merkwaardig dat de taliban deze foto's zou genomen hebben en de foto's naar uw woning zou gebracht hebben, temeer daar u eerder verklaarde dat de taliban uw familie enkel telefonisch had gecontacteerd (zie gehoorverslag CGVS p.16, 19). Wat de foto's van de vermoorde fotograaf betreffen, kan u niet aantonen dat het om de beweerde fotograaf S. A. Z. (...) gaat. U legde ook geen overlijdensakte voor van deze persoon. Gezien bovenstaande vaststellingen kan er weinig geloof worden gehecht aan uw verklaringen.

Vervolgens dient nog te worden opgemerkt dat de door u beschreven vluchtroute weinig geloofwaardig overkomt. Ten eerste zou u met een vals paspoort van Karachi naar Oekraïne gereisd hebben (zie gehoorverslag CGVS p.12). Hoewel u de kleur en nationaliteit kon aangeven, kon u verder geen details verstrekken over essentiële elementen zoals de naam, geboortegegevens en visa van het valse paspoort (zie gehoorverslag CGVS p.12). Gezien de huidige strenge en individuele grenscontroles op de internationale luchthavens, is het niet geloofwaardig dat u deze reisweg aflegde zonder op de hoogte te zijn van deze gegevens betreffende uw vals paspoort. Ten tweede zou u met een schip van Oekraïne gereisd hebben (zie gehoorverslag CGVS p.11). U kende helemaal geen details over dit schip (zie gehoorverslag CGVS p.11). Er kan dan ook weinig geloof worden gehecht aan uw beweerde vluchtroute.

Voorts erkent het CGVS dat uw thuisregio, het noordwesten van Pakistan, getroffen is door de openlijke strijd tussen Taliban en de Pakistaanse autoriteiten. Dit conflict is echter zeer regionaal. Uit informatie van het CGVS waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier, blijkt immers dat deze strijd niet overal in Pakistan wordt gevoerd. Om deze lokale problematiek te ontwijken zouden u en uw echtgenote zich dan ook elders in Pakistan kunnen vestigen (zie document 1, blauwe map).

De overige door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in een positieve zin zouden doen ombuigen. Uw huwelijksakte kan aanvaard worden aangezien uw huwelijk hier niet ter discussie staat. Wat de "FIR" aangaande de fotograaf betreft, dient opgemerkt te worden dat de naam van de fotograaf niet in de "FIR" staat. Het gaat hier om een onbekend slachtoffer. Bovendien blijkt uit de "FIR" dat het incident waarbij dit onbekende slachtoffer werd neergeschoten plaatsvond op 28 augustus 2010, terwijl u verklaarde (zie supra) dat dit incident op 27 augustus 2010 plaatsvond. U kan dan ook geen banden tussen u en deze "FIR" aantonen. De medische documenten uit Pakistan hebben een gesolliciteerd karakter, temeer daar er geschreven staat dat u ontvoerd en gemarteld was (zie document 6, groene map). De medische documenten uit België aangaande uw echtgenote kunnen aanvaard worden maar voegen niets wezenlijks toe aan uw asielaanvraag. Hoewel u stelde psychologische problemen te hebben (zie gehoorverslag CGVS p.4), blijkt nergens uit het gehoor dat u niet in staat was om een gehoor op het CGVS te doen. Uit het gehoorverslag blijkt dat u weliswaar moeite had om jaartallen te geven (aangaande vertrekdatum uit land van herkomst, zie gehoorverslag CGVS p.4), maar uit het verdere verloop van het gehoor blijkt nergens dat u niet in staat was om het gehoor te doen op het CGVS en op de vragen te antwoorden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. De verzoekende partijen onderwerpen de in de bestreden beslissingen opgenomen vaststellingen en tegenstrijdigheden aan een inhoudelijke kritiek. Zij voeren bijgevolg de schending aan van de materiële motiveringsplicht zodat het middel vanuit dit oogpunt zal worden onderzocht.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Verzoeker verklaart Pakistan te zijn ontvlucht omdat hij er als “freelance journalist” reportages maakte over religieus extremisme, en om die reden werd geviseerd door de taliban, die zijn fotograaf vermoordden en hemzelf ontvoerden. Verzoekster steunt haar asielaanvraag op dezelfde motieven als haar echtgenoot.

3.2. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, §§ 195 en 196). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten.

3.3. Het bewijs van identiteit maakt een essentieel element uit in iedere procedure en verzoekers zijn ertoe gehouden de stukken waarover zij beschikken of kunnen beschikken voor te leggen. Verzoekers leggen echter enkel een huwelijksakte maar geen originele identiteitsstukken met foto neer ter adstructie van hun voorgehouden identiteit. Ter terechtzitting toont verzoeker enkele fotokopieën van identiteitskaarten en herhaalt dat de originelen in Karachi, Pakistan achtergebleven zijn. Verzoeker verklaarde bovendien tevens een paspoort te hebben gehad, dat hij aanvraagde omdat “*iedereen laat dat maken, is een reisdocument, dat is toch normaal*” (gehoorverslag CGVS, p.13) maar uiteindelijk nooit zou hebben gebruikt, doch legt dit evenmin neer.

3.4. Dat verzoekers geen identiteitsdocumenten neerleggen klemmt temeer nu hun voorgehouden reisweg evenmin kan overtuigen. Verzoekers verklaarden per vliegtuig van Karachi via Dubai naar Oekraïne te hebben gereisd, en vervolgens per schip en per vrachtwagen van Oekraïne naar België, doch leggen geen documenten neer waaruit dit kan blijken, terwijl zij, aangezien zij met het vliegtuig reisden, op zijn minst in het bezit moeten zijn geweest van een vliegtuigticket, instapkaart of bagagelabel. Door geen reisbescheiden voor te leggen maken verzoekers op vrijwillige wijze iedere controle van hun reisweg onmogelijk. Verzoekers verklaringen inzake hun reisweg kunnen evenmin overtuigen. Verzoekster weet niet of zij al dan niet met een vals paspoort reisde, omdat “*alles was bij de smokkelaar*” (gehoorverslag CGVS verzoekster, p.5). Verzoeker verklaart gereisd te hebben met een vals paspoort maar heeft geen kennis van de identiteitsgegevens die erin vermeld werden en weet enkel dat de nationaliteit “*Pakistaans*” was (gehoorverslag CGVS verzoeker, p.12). Waar verzoekers argumenteren “*Dat zij geen aandacht besteed hebben aan de paspoorten die de mensensmokkelaar in zijn bezit had*”; “*Dat het echter niet de verzoekers zijn die deze documenten “vervaardigd” hebben, en dat de mensensmokkelaar deze tijdens de ganse duur van de reis in zijn bezit gehouden heeft*” en “*Dat zij daarenboven verkozen hebben geen vragen betreffende deze paspoorten te stellen en dat zij geacht hebben dat het beter was de mensensmokkelaar te vertrouwen, door hem alle nodige stappen te laten ondernemen om hen toe te laten het land te verlaten*”, gaan zij eraan voorbij dat het een feit van

algemene bekendheid is dat passagiers op internationale luchthavens herhaaldelijk en op systematische wijze onderworpen worden aan strenge en individuele controles van identiteits- en reisdocumenten. Dat zij konden reizen zonder zelfs de naam te kennen die op de valse paspoorten vermeld wordt is dan ook niet geloofwaardig. Evenmin is het aannemelijk dat de smokkelaar hen dermate onvoorbereid zou laten reizen en hiermee zichzelf en zijn netwerk in gevaar brengen. Verder kunnen verzoekers ook hun verdere reis per schip en vrachtwagen van Oekraïne naar België niet toelichten en zijn zij geheel onbekend met het schip waarmee zij illegaal meevoeren, wat de geloofwaardigheid van hun illegale reisweg verder onderuithaalt. Voorgaande vaststellingen ondermijnen verzoekers algehele geloofwaardigheid, in het bijzonder van hun voorgehouden illegale reisweg en bewering geen identiteitsdocumenten te kunnen voorleggen. Bijkomend kan worden opgemerkt dat verzoekers niet werden vervolgd door hun overheid en er dus geen redenen worden aangegeven waarom ze een dure, onveilige illegale reis ondernemen wanneer ze goedkoper en veiliger legaal konden reizen. Ten slotte valt de nalatigheid van verzoekers om identiteitsdocumenten neer te leggen niet te rijmen met het gemak waarmee ze andere stukken voorleggen. Verzoekers schieten dan ook te kort in hun medewerkingsplicht.

3.5. Verzoekers asielrelaas is geheel gesteund op zijn hoedanigheid van politiek journalist in Pakistan. Er kan dan ook redelijkerwijze verwacht worden dat hij deze hoedanigheid en zijn journalistieke activiteiten kan aantonen. Dit is echter niet het geval. Verzoeker is immers onwetend over talrijke elementaire en voor de hand liggende zaken, zoals sinds wanneer hij werkt als journalist, wat de volledige naam is van de hoofdredacteur van het tijdschrift waarvoor hij werkte en welke kranten of tv-zenders er verboden zijn in Pakistan. Verzoekers verweer *“Dat de tegenpartij de verklaringen van de verzoeker tijdens zijn verhoor blijkaar niet goed geanalyseerd heeft aangezien hij verklaart heeft dat hij na zijn huwelijk, in 2009, als journalist begon te werken”* kan niet overtuigen nu de bestreden beslissing, terecht stelt dat hij dit tijdstip niet voldoende kon preciseren en niet verder kwam dan *“van ongeveer 2009”* (gehoorverslag CGVS, p.5). Wat de naam van de hoofdredacteur betreft kan de blote bewering dat *“collega’s en hijzelf de gewoonte hadden hem eenvoudig Ejaz of broer Ejaz te noemen”*, niet vergoelijken dat de volledige naam van zijn werkgever van wie hij instructies ontvangt verzoeker onbekend is. Tenslotte is onaanvaardbaar dat verzoeker de namen van verboden media-kanalen in Pakistan niet kent, nu perscensuur centraal staat in de leefwereld van een journalist in Pakistan die zich toespitst op berichtgeving inzake religieus extremisme. Verzoekers profiel als journalist is niet geloofwaardig, laat staan politiek journalist. Aan de neergelegde perskaart kan dan ook geen bewijswaarde worden gehecht te meer nu deze vol staat van met spellingsfouten. Dat volgens verzoeker *“sommige ‘fouten’ typefouten zijn, die zich in om het even welk document kunnen bevinden”* doet geen afbreuk aan de talrijke en zware fouten en het onprofessionele karakter van dit stuk. Verzoeker gaat er overigens aan voorbij dat hoger opgeleiden in Pakistan het Engels machtig zijn ook als het Engels niet *“de voornaamste taal van PAKISTAN”*. Evenmin licht hij toe waarom een officiële Pakistaanse perskaart enkel wordt opgesteld in zeer gebrekkig Engels. De neergelegde perskaart komt dan ook geenszins authentiek voor en is niet van aard om verzoekers ongeloofwaardig profiel als journalist te herstellen. Aldus kunnen hieruit voortvloeiende problemen en nood aan internationale bescherming dan ook evenmin overtuigen.

3.6. Verzoeker legde ter adstructie van zijn ontvoering een gecertificeerde kopie van een politierapport, een FIR en krantenartikels neer. De Raad benadrukt wederom dat niet kan komen vast te staan dat deze documenten verzoeker aangaan, daar hij nalaat zijn identiteit te staven. Wat de FIR betreft argumenteert verzoeker dat het *“om een voorlopig verslag gaat”* en *“hetgeen in het verslag vermeld staat bijgevolg niet als definitief vastgesteld opgenomen moet worden”*, en relativeert aldus zelf de bewijswaarde en betrouwbaarheid van dit stuk. Verder benadrukt de Raad dat het een feit van algemene bekendheid is dat kranten niet gekant zijn tegen de publicatie van artikels tegen betaling, en hun bewijswaarde bijgevolg bijzonder relatief is. Hoe dan ook moeten neergelegde documenten om enige bewijswaarde te hebben, ondersteund worden door overtuigende verklaringen en een geloofwaardig asielrelaas, wat *in casu* niet het geval is. De documenten die verzoeker neerlegde kunnen de geloofwaardigheid van het asielrelaas dan ook niet herstellen. Integendeel, de documenten gaan in tegen verzoekers verklaringen. Zo strookt de naam van de fotograaf niet met verzoekers verklaringen. Verzoeker erkent *“wat het persartikel van 30 augustus 2010 betreft (...) dat enkel de foto van de verzoeker getoond wordt, en niet degene van de overleden fotograaf”* en *“dat de naam van de verzoeker niet juist naast de foto vermeld staat, maar slechts enkele bladzijden verder in het artikel”* maar beperkt zich tot het minimaliseren van de relevantie van de bevindingen van de commissaris-generaal en voert verder slechts blote beweringen aan, die niet worden aangetoond noch geobjectiveerd zoals *“verzoeker bevestigt dat de naam van zijn fotograaf wel degelijk degene is die in het politieverlag vermeld staat en dat de journalist die het betwiste artikel geschreven heeft zich*

vergiste, en blijkbaar zijn bronnen niet gecontroleerd had". De Raad kan verzoeker evenmin volgen waar hij inzake het ontbreken van berichtgeving inzake zijn problemen van de krant waarvoor hij zelf werkte, aanvoert *"dat er tussen zijn krant en hijzelf spanningen bestonden, en dat om deze reden geen enkel artikel betreffende zijn ongeval gepubliceerd werd"*, nu hij anderzijds beweert dat *"zijn hoofdredacteur hem deze belangrijke reportage toevertrouwde"*, wat bezwaarlijk kan wijzen op spanningen en een verslechterde verstandhouding. Verzoekers asielrelaas komt verzonnen voor.

3.7. Wat het medisch attest betreft, dient te worden vastgesteld dat een medisch attest geen sluitend bewijs is voor de omstandigheden waarin de verzoekende partij haar verwondingen opliep. De arts doet vaststelling betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt; rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen; hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen; desalniettemin moet worden opgemerkt dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen (RvS 10 juni 2004, nr. 132.261; RvV 11 juni 2008, nr. 12.474; RvV 10 oktober 2007, nr. 2468). De medische documenten uit België die verzoekers neerlegden hebben geen uitstaans met hun asielmotieven en zijn dan ook niet dienstig. Verder kunnen de foto's die verzoeker neerlegde waarop hij onder schot gehouden wordt, het asielrelaas evenmin staven nu niet is aangetoond in welke omstandigheden deze foto's genomen werden en dergelijke stukken makkelijk te fabriceren zijn met fotoshop. De commissaris-generaal wijst terecht op verzoekers tegenstrijdige verklaringen in dit verband, met name dat verzoeker enerzijds verklaarde dat de taliban *"stuurden foto's naar mijn familie"* en *"Telefonisch"* contact opnamen met zijn familie (gehoorverslag CGVS, p.16), doch anderzijds dat de taliban *"hebben foto's gegeven"*, *"in mijn huis"*. Aangezien deze tegenstrijdigheid ondubbelzinnig blijkt uit het administratief dossier, kan verzoeker bezwaarlijk worden bijgetreden waar hij meent de tegenstrijdigheid te kunnen verklaren doordat de commissaris-generaal *"de volgorde van de gebeurtenissen blijkbaar verward heeft"*. De neergelegde documenten komen dan ook klaarblijkelijk voor als complaisancestukken voor onderhavige procedure.

3.8. Verzoeker beperkt zich ten slotte in het verzoekschrift tot het louter herhalen en bevestigen van zijn asielmotieven. Als dusdanig wordt er evenmin afbreuk gedaan aan de bevindingen van de commissaris-generaal die steun vinden in het administratief dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissingen. De Raad dient vast te stellen na een grondig heronderzoek van de stukken uit het administratief dossier dat de commissaris-generaal terecht tot de ongegrondheid van de asielaanvraag heeft besloten. De opmerkingen in het verzoekschrift inzake het al dan niet voorhanden zijn van een intern vluchtalternatief in Pakistan zijn dan ook niet relevant. Aangezien verzoekster aangeeft zich enkel te baseren op dezelfde motieven als haar man dient voor verzoekster eveneens te worden vastgesteld dat zij evenmin een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk maakt omwille van de voorgehouden problemen van haar man.

3.9. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

5. Verzoekers verwijten de commissaris-generaal dat *"Dat bij lezing van de betwiste beslissing blijkt dat de tegenpartij het dossier van de verzoekers duidelijk niet onder de invalshoek van de subsidiaire bescherming onderzocht heeft"* en zij bij gevolg *"de redenen hiervan niet kennen"*.

5.1. Verzoekers gaan eraan voorbij dat de bestreden beslissingen gelezen moeten worden als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen, en dat de motieven die de commissaris-generaal deden besluiten tot de weigering van de vluchtelingenstatus, ook de weigering van de subsidiaire bescherming schragen. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn. Verzoekers voeren overigens zelf geen argumenten aan waaruit kan blijken dat zij in aanmerking zouden komen voor het subsidiaire beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Aangezien verzoekers zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming aldus uitsluitend beroepen op dezelfde feiten als voor de vluchtelingenstatus maken zij evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de vreemdelingenwet, aannemelijk.

5.2. Verzoekers tonen niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

6. Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien maart tweeduizend en twaalf door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK